

Syriens fald viser, hvorfor britisk geopolitik burde afsluttes i går

af Stewart Battle (EIRNS) – 10. december 2024

De seneste dages dramatiske begivenheder har vist, at verden stadig ikke er sluppet ud af den britiske geopolitiske tænkning. Som en fremtrædende forfatter for nylig citerede Winston Churchill fra 1929: »Historien om den menneskelige race er krig. Bortset fra korte og usikre mellemspill har der aldrig været fred i verden; og før historien begyndte, var morderiske stridigheder universelle og uendelige.«

Syriens regerings fald og den voldelige magtovertagelse af velbevåbnede og trænede »reformerede terrorister« var en overraskelse for verden og et slag mod den universelle retfærdighed. De skridt, som Israel nu tager for at udnytte vakuummet i Syrien, er uden fortilfælde og antyder den retning, som nogle gerne vil føre denne krise i. Selv om detaljerne om hvordan disse begivenheder udspillede sig i de seneste dage stadig er uklare, kan den skarpe iagttagelse ikke tage fejl af hensigten bag dem. Der er ingen tvivl om, at Winston Churchill smiler til dem fra sin grav i det hinsides.

Israel er nu begyndt at indtage syrisk territorium, og premierminister Netanyahu hævdede glædestrålende: »Vi er ved at ændre Mellemøstens form.« Israel har endda foretaget hundredvis af luftangreb i Syrien med det formål at ødelægge en stor del af landets militære og videnskabelige infrastruktur, herunder havne, flyvepladser og forskningsfaciliteter, hvilket effektivt sikrer, at Syrien aldrig mere vil være en avanceret eller suveræn nation. Disse åbenlyst ulovlige tiltag er sammen med USA's *carte blanche*-

godkendelse således i overensstemmelse med de neokonservatives mangeårige planer, der har set denne region som en sandkasse for deres globale geopolitiske spil.

Det er nyttigt at huske en af den neokonservative bevægelses oldefædre, Bernard Lewis, som i en artikel i *Foreign Affairs* i 1992 skrev: »De fleste af staterne i Mellemøsten er af nyere og kunstig konstruktion og er sårbare over for en sådan proces. Hvis centralmagten svækkes tilstrækkeligt, er der ikke noget reelt civilsamfund til at holde sammen på samfundet, ingen reel følelse af fælles national identitet eller altoverskyggende loyalitet over for nationalstaten. Staten går så i opløsning – som det skete i Libanon – til et kaos af skænderier, fejder, kæmpende sekter, stammer, regioner og partier.« På den måde bliver nationer skakbrikker for større imperiale motiver.

Det har faktisk været de vestlige geopolitikeres strategi i forhold til Syrien i over et årti – på trods af løgne om det modsatte om beskyttelse af »menneskerettigheder« og »inkluderende politiske processer«. Efter at have bevæbnet og støttet al-Qaeda og beslægtede grupper i et forsøg på at vælte Assad – en tilgang, som svækkede Syrien, men som i sidste ende mislykkedes – vedtog Vesten og især USA brutale sanktioner mod nationen, som skulle tvinge den i knæ. De, der ikke blev dræbt eller fordrevet af kampene, var sikre på at blive dræbt eller fordrevet af sanktionerne.

Siden den vestligt igangsatte krig mod Assad i 2011 og gennemførelsen af EU's og USA's sanktioner, er Syriens elproduktion faldet med 63 % og elforbruget pr. indbygger med 85 %, produktionen af rent vand er faldet med 40 %, og det syriske pund er faldet 98 %. Læg dertil, at 90 % af den resterende befolkning lever under fattigdomsgrænsen, og 80 % af dem er fødevareusikre, og det bliver klart, at dette, og ikke Assad, var en vigtig faktor i Syriens endelige fald.

Men denne udvikling kan kun forstås, hvis man ser på den

overordnede situation i verden. Denne seneste »regimeændrings«-aktion var ikke rettet mod Bashar al-Assads Syrien eller endog Iran. Den var snarere rettet mod det truende nye paradigme af suveræne nationer, som BRIKS og deres samarbejdspartnere i den Globale Majoritet repræsenterer – et paradigme, som forsøger at gøre op med Winston Churchills og Bernard Lewis' uhyggelige spøgelse, og i stedet insisterer på at der *findes* alternativer til krig og geopolitik.

Selv om denne udvikling bestemt er et slag – og uden tvivl vil kunne mærkes mest af befolkningerne i Syrien, Libanon og Palæstina – kan den ikke stoppe den igangværende globale forandringsproces, som uigenkaldeligt bevæger sig væk fra det døende angloamerikanske system. Ikke desto mindre giver det, hvis det forstås, en ovenud skræmmende indsigt, fordi den samme selvmorderiske galskab, som er blevet udstillet i tilfældet Syrien, også er på spil mod de meget større »rivaler«, nemlig Rusland og Kina, og hurtigt vil føre verden ind i en global udryddelse, hvis den ikke stoppes. Derfor må alle borgere globalt være laserfokuserede på at stoppe optrapningen mod atomkrig. Bemærkningerne den 20. november fra kontreadmiral Thomas Buchanan fra STRATCOM understreger, at man er parat til at gøre dette.

I modsætning hertil fremlagde Helga Zepp-LaRouche, hvordan et nyt system – en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur – kan danne grundlag for en løsning på denne dramatiske krise. Under sidste weekends konference i Schiller Instituttet sagde Zepp-LaRouche som svar til en af deltagerne:

»Den eneste omfattende tilgang til den strategiske situation er faktisk blevet formuleret af præsident Xi Jinping, som har formuleret dette begreb om det fælles samfund for den ene menneskehed. Og det opfylder faktisk det krav, jeg nævnte tidligere, nemlig at man skal tænke på den ene menneskehed som værende af en højere orden end de mange – hvor de mange er nationerne. Og Xi Jinpings tre initiativer – Globale Sikkerhedsinitiativer, Udviklingsinitiativer og

Civilisationsinitiativer – repræsenterer efter min mening tilsammen den slags rammer, som svarer til det, der skete i Den Westfalske Fred, hvor de stridende parter kom til den konklusion, at de måtte afslutte krigen ved først at finde frem til principper; principperne var, at enhver fredsorden skal være i den andens interesse – alle andres – ellers bliver der ingen fred...

»Jeg tror, man er nødt til at sætte de tre initiativer på den strategiske dagsorden. For medmindre man tager fat på den eksistentielle fare for hele menneskeheden, som er atomar udslettelse, tror jeg ikke, man kan løse alle de regionale problemer; fordi hele konflikten er drevet af denne geopolitiske kamp mellem Vestens kollapsende imperium og det voksende Kina og det Globale Syd på den anden side.«

Foto: IDF Facebook page